

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוז
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום שלישי כ"ה ניסן תשע"ח | דף היומי בבלי: הוריות י.
דף היומי בהלכה: מסעיף ח' עד סעיף י"ב. | לוח יומי מקוצר: עמוד 198 סימן ש"ו.
מוסר: מתחילת פרק ו' עד אות ה' "צריך האדם".
קנין חכמה הלימוד השבועי: פרק ד משנה כב עד פרק ה משנה ד.

הדף היומי בהלכה

מאיזה הרהור של חול אין מצוה להמנע בשבת?

הרהור הגורם לטרדה ודאגה, אסור. ומצוה להמנע לחלוטין מלחשוב בעסקי החול, שכן אמרו חכמינו ז"ל: "ששית ימים תעבד ועשית כל מלאכתך, ויום השביעי שבת - שבות כאילו כל מלאכתך עשויה", כלומר, שלא יהרהר בעסקי החול כלל. אולם, הרהור הגורם עונג, אין מצוה להמנע ממנו. [שו"ע שו, ח, ומשנ"ב לז-לט; ביאורים ומוספים דרשו, 38]

נאמר בספר ישעיהו: "אם תשיב משבת גלגך... וכבדתו מעשות דרךך ממצוא חפצך ונדבר דבר". ודרשו חכמינו ז"ל: "ודבר דבר - שלא יהא דיבורך של שבת כדיבורך של חול", כלומר שלא ידבר האדם בשבת על דברים האסורים בשבת, אשר עתיד לעשותם בימי החול. והוסיפו חכמינו ז"ל ואמרו: "דיבור אסור, הרהור מותר", דהיינו שמותר מן הדין להרהר בשבת בדברים האסורים בשבת אשר עתיד לעשותם בחול. אולם,

הדף היומי בהלכה

האם יש איסור דאורייתא בכתיבה בשפה הצרפתית בשבת?

להחמיר כמותה; ולכן, במקרה שמוכרח לכתוב בשבת משום פיקוח נפש, או במקרה שמותר לומר לגוי בשבת לכתוב, יכתבו בכתב לועזי, ולא בכתב אשורי או בכתב יווני. ואותיות הא' ב' העבריות אינן נחשבות ככתב אשורי, אלא כשהן כתובות בצורה הכשרה לכתובת סת"ם וגט. [שו"ע שו, יא, משנ"ב מז, וביה"ל ד"ה בכתב; ביאורים ומוספים דרשו, 48]

אחת מל"ט מלאכות האסורות בשבת, היא מלאכת 'הכותב'. לדעת רוב הראשונים, האיסור מדאורייתא הוא בכל שפה שהיא, דהיינו בין בשימוש בתוכן השפה, ובין בשימוש בצורת האותיות של השפה. וכן הלכה. אולם, יש מהראשונים שסובר - על פי פירושו בתלמוד ירושלמי - שהאיסור מדאורייתא הוא רק בכתב אשורי, או בכתב יווני. ואין להקל כדעה זו, אך יש

הדף היומי בהלכה

על איזה איסור מותר לעבור בשבת כדי ליישב דעתו של הנוטה למות?

דאורייתא, לכל הדעות אסור לעבור לצורך זה, אף אם החולה מבקש זאת. אולם, באופן שקיים חשש ממשי שאם לא תתישב דעתו של החולה תתגבר הסכנה הנשקפת לחייו - מותר לכל הדעות לעבור על איסורים דרבנן כדי ליישב את דעתו; ויש אומרים שאף על איסורים דאורייתא. [שו"ע שו, ט, ומשנ"ב מא; ביאורים ומוספים דרשו, 40]

חכמינו ז"ל התירו אמירה לגוי בשבת כדי ליישב דעתו של חולה הנוטה למות. ולכן, לדוגמה, חולה הנוטה למות, המבקש שישלחו לו לקרוביו באמצעות הטלפון שיבואו אליו מיד במוצאי השבת - מותר לומר לגוי לעשות זאת. ושאר איסורי שבת דרבנן - יש אומרים שאין לעבור עליהם לצורך זה; ויש אומרים שמותר לעבור גם על שאר איסורי שבת דרבנן לצורך כך. ועל איסור

רבנו נזכר שבשעה זו אותו אדם נותן לו שתיה, ושאל אם הוא נמצא. אמרנו לו: כן, אבל רה"י יכול ללכת מיד לשיבה... אך הוא חזר לביתו באומר: הוא ישמה שחזרתי כדי לשתות מה שהוא מביא לי

לי שזה מצויין". פעם אחת היה רבנו צריך לצאת מביתו למקום כלשהו קודם שהלך לשיבה, ושמונו, כי חשבנו שמיד משם ילך לשיבה ולא יצטרך לשתות. אך רבנו נזכר שבדרך כלל בשעה זו אותו אדם נותן לו שתיה, ושאל אם הוא נמצא. אמרנו לו: כן, אבל רה"י יכול ללכת מיד לשיבה... אך הוא לא קיבל זאת וחזר לביתו, באומר: הוא ישמח שחזרתי בשביל לשתות מה שהוא מביא לי. ופעם אחת כשאותו אדם לא היה יכול להגיע, הוא ביקש מאדם אחר שיגיש במקומו את השתיה לרבנו. אמרנו לאותו אחד שרבנו שותה זאת רק לכבודו, ולא באמת מעוניין בכך, ואותו אדם אכן נסוג ולא רצה לגשת לרבנו. אך רבנו כבר ראה אותו מתקרב עם השתיה בידו, ואמר לו: האם אותו אדם שלח אותך? א"כ ודאי תמזוג ותאמר לו ששתיתי, לשמח אותו. (מתוך רשימות לזכרו - 'אוסף גליונות' מבית 'צוף הוצאה לאור')

ידועה היתה הקפדתו של מרן הגאון רבי חיים פנחס שיינברג זצ"ל בעניני רק אדם לחברו. בישיבה היתה כל שבוע שיחה אחת (באמצע השבוע) מיוחדת רק לענינים אלו, חוץ מהשיחה הרגילה במוצ"ש, והיה חוזר ומתרה תמיד בענינים אלו. סיפר תלמידו: הייתי עד למעשה שהיה בביתו (בשינוי פרטים מסוימים מטעמים מובנים): רבנו לעולם לא היה שותה שתיה מתוקה (רק קולה דיאט או עם ממתיק מלאכותי), והנה היתה תקופה שאדם מכובד שרבנו הכירו וכיבדו, היה מגיע בכל בוקר לביתו, וראה לעצמו זכות להביא לו שתיה כל יום קודם צאתו לשיבה, והביא לו שתיה מתוקה ומזוג לו, ורבנו מחמת כבודו של אותו אדם היה שותה ולא אמר לו כלום. ניגשתי אליו ואמרתי לו שרבנו לא נוהג לשתות שתיה מסוג זה, ורק משום כבודו עושה כך, ושייתן לו שתיה אחרת. אך הוא עמד על דעתו ואמר: "רבנו אמר

פניני הפרשה

נענה הנער ואמר ל'חפץ חיים': "כאן גר איש עשיר, אך אל תפנה אליו, הוא קמצן גדול ולא ייתן לך כלום". אך יצאו הדברים מפיו של המלווה הצעיר, נעצר ה'חפץ חיים' על מקום עומדו

הנער ואמר ל'חפץ חיים': "כאן גר איש עשיר, אך אל נא תפנה אליו, הוא קמצן גדול ומאומה לא ייתן לך". ויהי אך יצאו הדברים מפיו של המלווה הצעיר, נעצר ה'חפץ חיים' מיד על מקום עומדו, הוציא מכיסו את כל הסכום שהכין למלווה עבור שכרו ליום שלם, דחפו לתוך ידו ותיכף שלחו מעל פניו, ולא ניאות להמשיך אתו אפילו עוד רגע אחד.

(איש לרעהו מתוך 'מאיר עיני ישראל')

והיה בעור בשרו לנגע צרעת (ויקרא יג ב)

כידוע היה ה'חפץ חיים' מחזר על פתחיהם של הבעלי בתים במקומות שונים כדי להציע להם את ספריו למכירה, ומכיון שלא הכיר את העיירה ומבואותיה ביקש מנכבדי הקהל להעמיד לרשותו בחור הבקי ברחובות העיירה ובמקום מגורי היהודים החרדים לדבר ה', תמורת סכום קצוב שקצב למשכורתו של המלווה. ואכן כך נעשה, ותמורת סכום זה הועמד לרשותו של ה'חפץ חיים' בחור מתושבי המקום שהחל לסובב בין בתי העיירה יחד עמו. והנה כאשר הגיעו תוך כדי לכתם אל ביתו של אחד מעשירי הקהל, נענה

קנין חכמה פרקי אבות

"כאשר תרגמתי לרבי את בקשתו של הגנרל פאטון שיברך אותה, ענה הרבי: 'ער זאל איינעמען א מיתה משונה!' (שתהיה לו מיתה משונה). אמרתי לרבי: 'איך אני יכול לתרגם לו תשובה כזו?!'

לפרסום גדול ושמך ייחקק באבן לנצח' (באנגלית יש לזה משמעות חיובית)". ההיסטוריה שהתרחשה במוקדם ובמאוחר, מלמדת אותנו עד כמה לא נפלה שעה אחת ארצה מאותה 'ברכה' ומאותה 'קללה' ששיגר הרבי ז"ע לשני האיסים: שבע שנים לאחר מכן נבחר אייזנהאואר ברוב קולות לשמש כנשיאה ה-34 של ארצות-הברית וזכה להגיע למשרה הכי רמה בארצו. [בדינר שנערך בארה"ב ע"י ועד הנאמנים של 'מרכז רפואי צאנז' בשנת תשס"ב, הוזמן לנאום כאורח, השגריר מקסוול ראב, מי ששימש בזמנו כמזכיר ממשלתו של הנשיא אייזנהאואר, ובדבריו סיפר את אשר שמע לא אחת מפיו של הנשיא, שהוא זכה לקבל ברכה מרב יהודי שבירכו שיזכה לטפס עד למשרתו הרמה...]

ובאשר לרשע פאטון - לא חלפו שבועיים ימים מאז, וכבר החל הוא ליפול בדרכו אל מיתתו המשונה. היה זה בהושענא רבה של אותה שנה, כשלאחר ראיון אנטישמי במיוחד שהוא העניק לעיתון הניו יורק טיימס, גער בו הגנרל אייזנהאואר קשות, משהתפתח ביניהם שיח קולני, מיהר אייזנהאואר לפטרו ממשרתו הבכירה ולהורידו לדרגה צבאית נמוכה בהרבה.

אבל בכך מפלתו רק החלה: ביזאת חנוכה של אותה שנה נפצע הרשע אנושות בתאונת דרכים כשנהג ברכבו האישי והתנגס בעוצמה רבה במשאית צבאית. הנוסעים האחרים ונהג המשאית נפצעו באורח קל מאד, אולם פאטון הרשע נפצע כאמור אנושות. פציעתו הביאה אותו לשתוק מידי מצווארו ולמטה, וכעבור שלושה עשר יום, הוא מת מפצעיו במיתה משונה...

(ע"פ ביטאון 'צאנז')

להפרע מן הרשעים... (אבות ה א)

בעיצומו של יום הכיפורים שנת תש"ו הגיע הגנרל האמריקני אייזנהאואר לביקור במחנה העקורים 'פלדאפינג' - מחנה צבאי נטוש בו אוכלסו בו כמעט 6000 ניצולי שואה ופליטים. כאשר הגיע למחנה יצאה לקראתו משלחת מראשי הפליטים, וביניהם האדמו"ר מצאנז בעל 'שפע חיים' זצ"ל, אשר כידוע פעל רבות לקומם את שארית הפליטה ולהפיח רוח חיים באוהדים העשנים.

בפמלייתו של אייזנהאואר היה גם קצין יהודי בשם הרב סילבר (זילבר), מתלמידי ישיבת 'תורה ודעת', אשר שימש כמתורגמן בין הרבי לבין אייזנהאואר. סיפר הרב סילבר: "בשלב מסוים ניתן היה להכיר על פני המצביא הוותיק אותות התרגשות... הוא פנה אלי בסבר פנים רציני, שאומר לרבי שהוא מבקש ממנו ברכה אישית. ואכן העניק לו הרבי את ברכתו: 'בזכות אשר זכה להציל את העולם ורבות יהודים מידיהם האכזריות של חיילות הגרמנים, יזכהו השי"ת לעלות מעלה מעלה ולהגיע למשרה הכי רמה בארצו'.

"לידו של אייזנהאואר עמד הגנרל פאטון, מפקד החזית האירופאית של הצבא האמריקאי, ולאחר הניצחון המושל הצבאי של האזור, שהיה ידוע בדעותיו והתבטאויותיו האנטישמיות הקיצוניות. כאשר שמע את הברכה החשובה שקיבל אייזנהאואר, ביקש גם כן לקבל ברכתו של הרבי.

"כאשר תרגמתי לרבי את בקשתו, ענה הרבי: 'ער זאל איינעמען א מיתה משונה!' (שתהיה לו מיתה משונה!). אמרתי לרבי: 'וכי איך אני יכול להגיד לו דבר כזה? ענה לי שוב הרבי בהדגשה את אותו הנוסח. הייתי במבוכה גדולה, אבל בזכותו של הרבי נתן הקב"ה פני תרגום דו-משמעי: 'הרבי אומר שתזכה

סיפר מנהל הסמינר: "הבחורים תפסו אותי וזרקו אותי ממקומי בבושת פנים כדי שיתפנה מקום למשגיה של החתן... לא הגבת, יצאתי למדרגות האולם והוצאתי פתק מהכיס..."

אשה כי תזריע וילדה זכר (ויקרא יב ב)

סיפרו למרן הגרא"ל שטיינמן זצ"ל מעשה עם מנהל סמינר שסיפר למרן הגר"ח קניבסקי שליט"א על שלש עובדות אצלו בסמינר שלא זכו להפקד בזש"ק שנים רבות; והנה לפני כשנה היה אותו מנהל בחתונה של תלמידה, ובעוד בדרך כלל הוא נוהג לבוא לאחל מזל טוב וללכת מיד, באותה פעם האבא התחנן שישב כמה דקות ליד החתן. וסיפר המנהל: "התיישבתי לידו, וכעבור שתי דקות הגיע המשגיה של הבחור; הבחורים תפסו אותי וזרקו אותי ממקומי בבושת פנים כדי שיתפנה מקום

למשגיח... לא הגבתי, יצאתי למדרגות של האולם, הוצאתי פתק מהכיס עם שלש השמות של אותן עובדות והתפללתי עליהן. האחת ילדה לפני חודש, אחרי שבע שנים, ואחת מצפה ב"ה לילד לאחר אחת-עשרה שנים. כאמור, סיפרו למרן הגרא"ל את המעשה הנ"ל ושאלוהו: מה רבנו אומר על כך? השיב רבנו: "אדם בשעה זו שמעביר על מדותיו ושומע חרפתו ואינו משיב, נמצא בדרגה גבוהה לכך תפלתו יכולה לפעול יותר. וזה דבר גדול." (ע"פ כאיל תערוג מתוך 'צדיק כתמר יפרח')

כיצד ינהג אדם שנאלץ לספר לשון הרע משום חשש פיקוח נפש?

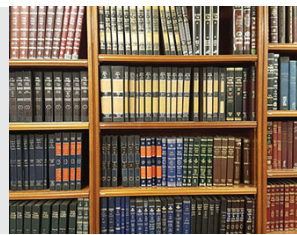

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר חפץ חיים

כפי ההכרח, ואם אפשר לומר ברמז, ירמוז. שהרי יהונתן היה צריך להודיע לדוד ששאל אורב לו להורגו, משום פיקוח נפש, ואע"פ כן מסר לו את הדברים על ידי סימן החיצים (שמואל א, כ כא-כב), כי במקום שאפשר להודיע ברמז ראוי לרמוז, וכפי שכתב המהר"י קרא (שם) שלא אמר לו בפה אלא עפ"י סימן, משום 'הולך רכיל מגלה סוד'. ומוסיף 'חפץ חיים', כי על אחת כמה וכמה כאשר מדובר רק בדברי חירופין וגידופין שיבואו עליו אם לא יספר - בוודאי אין לו לחוש לזה כלל, ואדרבה, על ידי זה יהיה נחשב לעתיד מאוהבי ה' יתברך ופניו יאירו כאור השמש, כמו שאמרו חז"ל על הנעלבים ואינם עולבים וכו'.

אתמול למדנו כי אפילו מפצירים בו אביו או רבו שיספר להם מה שדיבר פלוני על אודותיהם, אסור לו לספר. בסעיפים הנלמדים היום (כלל א' מהלכות רכילות סעיפים ו-ז) ממשיך 'חפץ חיים' וכותב כי אפילו אם סירובו לספר יגרום לו הפסד ממון ופרנסה, אסור לו לספר, ככל שאר לאווין שאדם מחויב לתת את כל אשר לו ולא לעבור עליהם. ובהגה"ה מציין 'חפץ חיים', כי פשוט הדבר שגם אם מחמת סירובו לספר לא יהיה לו כיצד לפרנס את בני ביתו, אין זה נחשב כסכנת נפשות שמחמתה יהיה מותר לו לעבור על לאו דאורייתא. בביאורים ומוספים מביאים, כי גם כשאדם נאלץ לספר לשון הרע משום חשש פיקוח נפש, כתב הגר"מ שטרנבוך בשם הגר"א שיש לצמצם ולומר רק

"מן הנכון שכל אחד יהיה בקי באיזה מסכת בעל פה או באיזה סדר משניות"

מתוך לימוד המוסר היומי בספרי 'חפץ חיים'

לבית המדרש, וגם פעמים רבות מצוי שיכבה האור בליל שבת, וכאשר יש לו מסכת או איזה סדר, הוא לומד בעל פה; ובפרט כשהוא בדרך, שאי אפשר לו ללמוד מתוך ספר, ויקיים ובלכתך בדרך. ג. ידוע מה שאמרו בזוהר הקדוש שהיורש מסכת אחת יורש עולם אחד. ומובן לכל, כי 'יורש מסכת' לא נקרא כי אם כאשר בקי בה היטב וקנויה לו בנפשו. ד. אמרו בגמרא, שרב יוסף בנו של רבי יהושע בן לוי גנע ופרחה רוחו, וכאשר חזר אמר לו אביו: מה ראית? אמר לו: שמעתי שהיו אומרים, אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו. ובודאי אינו נקרא 'בידו' כי אם כשהוא בקי בו בעל פה. [תורת הבית פרק ו, בשינויים קלים]

"מן הנכון שכל אחד יהיה בקי באיזה מסכת בעל פה, או באיזה סדר משניות. ויהיה זה תועלת לכמה דברים: א. שבזה יתקיים מה שאמר הכתוב: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אֶנְכִי מְצַוֶּה הַיּוֹם עַל לְבָבְךָ, שפשוטו הוא שיהיו דברי תורה חרותים על לבו. ואמרו חכמינו ז"ל: כל הנותן דברי תורה על לבו מבטלים ממנו הרהורי חרב, הרהורי רעב, הרהורי שטות, הרהורי זנות, הרהורי יצר הרע, כי היצר הרע אינו שורה אלא בלב פנוי מן החכמה, ששם הוא קובע דירתו. ב. שעל ידי זה יהיה נקל לו לקיים מה שאמר הכתוב: וְדַבַּרְתָּ אִתְּךָ בְּשֶׁבֶתְךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלֶכְתְּךָ בְּדֶרֶךְ, כי פעמים רבות מפני הקור או סיבה אחרת מתעצל לילך

אמר הרבי: "מזה זמן רב מצפה אני לאדם שמפליג לאמריקה. התוכל למלא שליחות עבורי? תמסור פריסת שלום ממני צו דער אמריקאנער גא-ט" (לאלוקים האמריקאי!). נחרד האיש: "זכי יש באמריקה אלוהים אחרים חלילה!?"

הגה"צ רבי אהרן טויסיג שליט"א על החיים שניצלו, על הדגים ועוד...

הַפְּתוּ אֶת הַיָּנֵעַ (ויקרא יג, ל)

יכול לפרנסך כאן?!"
נכנסו הדברים בליבו, וביטל את ההפלגה המיועדת באניה "טיטאניק", שטבעה בהפלגת הבכורה!

ולסיום, הן ידוע שהקדוש ברוך הוא הסתכל באורייתא וברא עלמא (זוהר ח"א ה, א, ח"ב קסא, א), ואלמלא נתנה תורה היינו מבינים ציווייה מהתבוננות בברואים (עירובין ק ע"ב).

בספר הברית (חלק א מאמר יד פרק ח) כתב, שכשם שיש ללמוד מהנמלה חריצות, "לך אל נמלה עצל, ראה דרכיה וחכם" (משלי ו, ו) כך יש לנו לה על עודף חריצותה, שאמרו במדרש (דברים רבה ה, ב) שאינה חיה אלא שישה חודשים, וכל מאכלה חיטה ומחצה, ומעשה היה, ומצאו בבור שלה שלוש מאות כור – איזה שגוען כפייית! כמה "חיטה ומחצה" אפשר לזרוע באמה מרובעת? ודאי לאלף שנות חיי נמלה!

בבית סאה, חמישים אמה על חמישים אמה, אלפים וחמש מאות אמות מרובעות. לשתיים וחצי מליון שנות נמלה. בבית כור, שלוש סאין, שבעים וחמש אלף אמות מרובעות. שבעים וחמש מליון שנות חיים. בשלוש מאות כור תשעת אלפים סאין, עשרים ושתיים וחצי מליון אמות מרובעות, עשרים ושתיים וחצי מיליארד שנות חיי נמלה. נו, באמת, למה נטע בה השם יתברך כזו אובססיה, כזו קדחתנות? הראיתם מימיכם נמלה נחה, נופשת מנמנת, מתרגעת? כדי שתהיה לנו לבבואה, לראי, האין רוב בני האדם כמוהו?!

ולאידך גיסא – ראיתי מובא בספרים ונרעשתי. נער הייתי, ולא נחה דעתי עד שהלכתי למוכר הדגים ושאלתי. ואישר, אמת נכון הדבר: מאכלו של הדג, דגיגים קטנים ממנו: "דגים שבים, כל הגדול מחברו בולע את חברו" (עבודה זרה ד ע"א), כשהדג עולה ברשת ופותחים את בטנו, היא מלאה דגיגים. והנה, הפלא ופלא. הדעת היה נותנת, שהדג הגדול רעב, ורודף אחר להקת הדגיגים, בגיחה אחת משיגם ובולעם מאחריהם –

ולא כן הוא. כשמסתכלים רואים, שכל הדגיגים ראשם אל זנב הדג. הוי אומר, משייט היה לדרכו, וטרפו נכנס מאליו לפיו!

יתר על כן, הרבי מאוסטרובצא זצ"ל ציין, שלא זו בלבד שהדג אינו צריך לרדוף אחר טורפו, אלא שאם היה רודף אחריו ומשיגו מאחוריו, היו זנבו וסנפיריו דוקרים את גרונו ומנקבים את ושוטו, וממיתים אותו. אבל כשנכנס מאליו ללועו מתקפלים סנפיריו וזנבו, ומחליק לקרבינו! "להודיענו, כי הגזרה אמת והחריצות שקר" (רמב"ן בראשית לז, טו), זולת החריצות בתורה, במצוות ובעבודת ה'! (מתוך 'מקרבן לתורה' – הגדה של פסח)

כמה נפלא הסיפור במדרש (תנחומא תזריע ו): מעשה בכהן אחד שהיה רואה את הנגעים, מטה ידו, ובקש לצאת לחוץ לארץ. קרא לאשתו ואמר לה: "בני אדם רגילים לבוא אצלי שאראה את הנגעים, וקשה לי לצאת מעליהם. אלא בואי, ואלמדך לראות את הנגעים. כל שיער ושיער ברא לו הקב"ה מעין בפני עצמו שהוא שותה ממנו. יבש המעין, מתייבש השיער ולוקה".

אמרה לו אשתו: "ישמעו אוזניך מה פוך מדבר! ומה אם כל שיער ושיער ברא לו הקדוש ברוך הוא מעין בפני עצמו שיהא שותה ממנו – אתה, שאתה בן אדם, וכמה שערות יש בך, ובניך מתפרנסים על ידך, לא כל שכן שיזמן לך הקב"ה פרנסה!" לפיכך לא הניחה אותו לצאת לחוץ לארץ.

מרעיש למתבונן: לפיכך לא הניחה אותו! אנו, אילו היינו שומעים כזו דרשה, היינו מפטירים: 'נו, ודאי, לא רצתה להישאר עגונה, אלמנה חיה, ועוד מטופלת בילדים, לכן דיברה גבוהה גבוהה: אך לא, המדרש מעיד בה ש"לפיכך", רק משום אמונתה האיתנה, "לא הניחה אותו לצאת!"

ונספר – יהודי פגש בהגאון רבי שמואל הלפרין זצ"ל. כשנודע לו שהוא נמנה על חסידי הגאון הקדוש רבי ישראל מטשורטקוב זצ"ל, אמר לו: "רבך הציל את חיינו!"

"הכיצד? התעניין רבי שמואל.

פתח וסיפר, שכשהתגורר בווינה היתה פרנסתו דחוקה. החליט להגר לארצות הברית. אמנם הכל מודים שהרוחניות בה בשפל המדרגה, אבל בגשמיות אפשר להעפיל בה למרום הפסגה. הסדיר עניין האשרה ורכש כרטיסי הפלגה. יעצו לו: בווינה מתגורר איש אלוקים קדוש הרבי מטשורטקוב, ראוי שיטול ממנו ברכת פרידה ואיחולי הצלחה, ומאן לשמוע, מה לו ולחסידי ולרבותיהם. אבל הפצירו, והלך. בא לפני הרבי, וסיפר.

שמח הרבי לשמוע, ואמר: "מזה זמן רב מצפה אני לאדם שמפליג לאמריקה. התוכל למלא שליחות עבורי? בכך תהיה גם שליח מצוה, ולא תינזק בדרך!?" מובן שהסכים, אם רק יוכל –

"תמסור פריסת שלום ממני צו דער אמריקאנער גא-ט", (לאלוקים האמריקאי) תמה ונחרד: "זכי יש באמריקה אלוהים אחרים חלילה, והלא ה' מלוא כל הארץ כבודו!"

"האמנם?!", תמה הרבי, "הבאמת הוא אותו אלוקים, פה ושם?!"

"ודאי!", השיב בבטחה.

"אם כן", שאל הרבי, מה לך להרחיק נודד? האלוקים שיפרנסך שם אינו